

Ahmet Grebo

NIKOLA POPOVIĆ

1906—1965.

30. oktobra 1965. godine, nesrećnim slučajem, izgubio je život *Nikolu Popovića*, profesor, pedagoški savjetnik i sar pedagogske službe Muzeja grada Sarajeva.

Njegovom smrću nestao je iz naše sredine još jedan profesor koji je pripadao predratnoj generaciji naprednih prosvjetnih radnika. čiji je doprinos u vaspitanju srednjoškolske omladine bio velik i blagotvoran; nestao je primjeran društveni i kulturni radnik, koji je u danima obnove i izgradnje zemlje dao zapažene rezultate na svim radnim mjestima.

Smrt ovog dobrog i iskrenog druga, savjesnog, predanog i poštenog radnika, čovjeka sa divnim ljudskim i etičkim vrlinama, ispunjava nas osjećanjem prevelike tuge i bola, tim više što je došla iznenada, u času kada je bio najviše potreban društvu, porodici i Muzeju, u kome je punih 10 god., obavljajući dužnost kustosa i pedagoga, sa najvećim uspjehom izvršavao svoje zadatke na kulturno-prosvjetnom i vaspitnom planu ustanove.

Životni put pokojnoga Nikole Popovića bio je mučan i tegoban. Rođen u jednoj uglednoj i čestitoj porodici, on je vrlo rano dobio solidno vaspitanje, naučio je da voli svoj narod i svoju otadžbinu i da razumije nevolju i tugu onih koje je život osudio na muke i patnje.

Kao dijete bio je očevidac strašnog prizora, kada mu oca, sveštenika, Austrijanci javno vješaju, pale kuću i uništavaju imetak, i to samo zbog toga što je volio svoj narod i radio za njegovo dobro i napredak. Po svršenju osnovnoj školi, a po želji svoje majke, odlučio je da se posveti očevu pozivu, valjda da bi očuvao porodičnu tradiciju. Upisao se na Bogosloviju u Sarajevu, završio je s odličnim uspjehom, a potom je nastavio studije na Bogoslovskom fakultetu u Beogradu. Kao đak i student isticao se radom i talentom, i, po pričanju njegovih klasnih drugova, bio je jedan od najzapaženijih i najboljih đaka i studenata. Još u tom vremenu je, zahvaljujući svom upornom radu, stekao solidno obrazovanje, naučio nekoliko stranih jezika, kojima se kasnije u svom životu i radu služio. Prije drugog svjetskog rata, a po svršetku studija, bio je postavljen za suplenta Druge muške gimnazije u Sarajevu, gdje je radio sve do okupacije zemlje 1941. godine. Kao mlad profesor uživao je ugled i poštovanje među đacima i svojim kolegama. Svi su ga voljeli i cijenili, jer je bio oličenje dobrote, humanosti, upravo svih onih vrlina koje krasi jednog zaista čestitog čovjeka i odličnog pedagoga. Po svom shvatanju i ideološkom opredjeljenju pripadao je naprednim predratnim intelektualcima. Drugi svjetski rat proveo je u zarobljeništvu u Njemačkoj, gdje je među zarobljenicima ostavio najljepši utisak svojim poštenim političkim i ljudskim stavom.

Po povratku iz zarobljeništvu stavio se na raspoloženje narodnoj vlasti, sa ciljem i željom da, u oslobođenoj zemlji, u danima obnove, služi svom narodu vjerno i pošteno. U prvo vrijeme radio je kao profesor na II gimnaziji, a zatim u rukovodstvu u Sindikatu prosvjetnih radnika.

Kao sindikalni radnik ostao je u najljepšoj uspomeni kod svojih saradnika i svih onih s kojima je u svom radu dolazio u dodir. Zbog slabog zdravlja i prevelike zamorenosti napušta rad u Sindikatu i ponovo se posvećuje nastavničkom pozivu. Profesor je na Učiteljskoj školi i Trećoj gimnaziji u Sarajevu. Posljednje godine života proveo je u Muzeju grada Sarajeva kao kustos i šef pedagoške službe, na kom poslu ga je i smrt vzešla.

Smrt Nikole Popovića predstavlja velik i osjetan gubitak za Muzej grada Sarajeva, jer ga je zadesila u trenutku kada je bio najpotrebniji ustanovi, kada se nalazio na sigurnom putu da organizuje i unaprijedi rad pedagoške službe u Muzeju i kada su se njegovim bogatim pedagoškim iskustvom, obrazovanošću i poznavanjem naučne materije mogli u velikoj mjeri da koriste njegovi mlađi drugovi.

Odajući dužno poštovanje našem umrlom drugu i prijatelju saradniku u zajedničkom poslu, drugu *Nikoli Popoviću*, mi ćemo uvijek zadržati u najljepšem sjećanju lik jednog zaista divnog druga, čestitog i plemenitog čovjeka i pedagoga primjernih kvaliteta.